В бідне серце моє закрадається вечір покволом,
Тихо в серці, і жаль мені світу, і дня мені жаль,
Ніби марно пройшов я, співаючи, горами й долом,
Повз веселі гаї, мимо темних, як тучі, проваль.

Друже мій, ще не знаю, який ти з лиця і на ім'я,
Молодецький мандрівне, що тільки-но рушив у путь!
Знай — я пізно збагнув це! — що кожна хвилина — це сім'я.
Із якого й квітки, і зілля зловорожі ростуть.

Добрим паростям ти віддавай і любов, і увагу,
Без жалю викорчовуй лихий та отруйний бур'ян,
Чисту воду люби, що гарячу вдовольнює спрагу,
І серця, що минають дорогу образ і оман.

Кожна хмарка й травинка, у зорі відбиті твоєму,—
Тільки раз тобі послані, вдруге не буде таких!
Звуків, ліній та барв ми довіку назад не вернемо,
Тож не думай ніколи: багато ще стрінеться їх!

Маю жаль я за всім, що плило біля мене й круг мене,
За всіма, що любили мене і кого я любив.
Знай, що в світі найтяжче — це серце носити студене!
Краще вже хай шалене, повите у ніжність і гнів!

Оглянуся назад — ледве видно в туманах стежину,
А прислухаюсь — ледве якісь там ячать голоси...
Милий сину! Коли я цю землю хвилинну покину,—
Мій недоспів візьми і, як пісню, його понеси!

11 вересня 1944 р., Ірпінь